

מבין משאבים, 2169 - ג' חשוון תשע"ז - 4 נובמבר 2016

נוף ילדות/ שלמה ארצי



בנוף הבתים הישנים ,
אשר היו צילי בימי ילדות ,
חלפו הרבה שנים ,
חלפו הרבה שנים .

נוף הבתים כבר מתפורר ,
וקירותיו נעלמים ,
חלפו הרבה שנים ,
חלפו הרבה שנים .

בגן העדן של ילדות
אשר היה פורח ,
הייתי חלק מהנוף
היום אני אורח .

בגן העצים המתקלפים
אשר היו צילי בימי ילדות
כבר נשברו הענפים
קפצה זקנה פתאום

אני הולך ואת איתי
והם כולם נעלמים
קפצה זקנה פתאום
איזה יום היום.

בגן העדן של ילדות ...

בנוף האנשים של ילדתי ,
אשר היו צילי לפני שנים ,
קפצה זקנה פתאום ,
קפצה זקנה פתאום .

בראש כולם זרקה שיבה ,
והם נעלמים .
קפצה זקנה פתאום ,
קפצה זקנה פתאום

בגן העדן של ילדות...

הצלון מוקדש לזיכרו של רוצי לכאי ז"ל

מה הצלון:

רוציו/ כני לכאי

רוציו אחי הקטן/אלה כהן

רוציו אהוב שלנו/ יוחאי לכאי

זיכרון ילדות/ נטע לכאי

משפחה יקרה, חברים, בני כיתה/ רבקה קדם

תינוק קטן מונח בלרוצותי/ חנה (טבע) מוצלם

רוציו היקר/ יואב אבריאל





רוצי זכאי ז"ל

ט' סיוון תשכ"ט - כ"ד תשרי תשע"ז

26.5.69-26.10.16

רוצי זכאי,

נולדת ב- 26.5.69 לבהירה וחגי זכאי.

חתמת את השושלת, אח לאלה יוחאי ורני. גדלת והתחנכת בקיבוץ משאבי שדה. למדת בתיכון "אשל הנשיא" והתגייסת לחייל הים וסיימת כקצין חובלים בסטילים. עם סיום הקבע שלך התחלת ללמוד אדריכלות ב"אוניברסיטת תל אביב", המחזור הראשון שנפתח. את אלונה רעייתך הכרת במשאבי שדה כבת גרעין, לה היית נשוי ונולדו לכם 3 ילדים נהדרים-נועה איתמר ויעל.

רוצי,

בשנים האחרונות המחלה תקפה אותך ולקחה ממך את כל יכולותיך וכוחותיך הפיזיים ונזקקת לעזרתו של פרנצ'סקו המטפל המסור שלך שסייע לך והיה לצידיך ימים כלילות.

בתחילת מחלתך ידעת לראות את מצוקת האחר, זכור לי שביקשת ממני להכין ספסל עבור אמא. בדרכה לעבודה אמא התקשתה ללכת בשל כאבי גב חזקים שהיו לה, מה שהיה מצריך ממנה מנוחה בישיבה בדרכה הביתה. מכאן, הבשיל הרעיון להציב ספסלים לאורך השבילים המרכזיים בקיבוץ לכלל הציבור ועל כך תודה לך שלימדת אותי ואותנו מהי רגישות כלפי האחר.

אחי רועי, אזכור אותך כאח ואדם רגיש לסביבתו ולמשפחתו, אדם אוהב אנשים ואהוב על סובביך. הייתה בך פתיחות וכישרון יוצא דופן מבין כולנו האחים להתחבר לכולם, ולמצוא תמיד נושאי שיחה מעניינים עם כל אחד ואחת.

בשמי ובשם משפחתי אנו מבקשים להודות לקיבוץ ולכל בית משאבי שדה על העזרה שניתנה לנו, על ההקשבה, הדאגה להוריי, לאחי ולצרכיו. למרפאה, ולכל הצוות הרפואי המון תודה.

רני

רועי אחי הקטן,

בשמונה השנים האחרונות התמודדת עם מחלה קשה שבהדרגה פגעה בכל הוויתך, ועכשיו, ברגע זה, אנו בוחרים להניח את המחלה הארורה בצד ולזכור אותך.

נולדת בשנת '69 למשפחתנו, ילד יפה תואר, תכול עיניים, אח חמוד וכל כך ידידותי ופתוח. בשנות צעירותך היית כל כך שביר. בגרת ונהיית לבחור חכם, אמביציוזי, בעל קסם אישי, השגת בדרכך השקטה והנעימה יעדים אשר הצבת. התגייסת לחיל הים והיית לקצין על סטיל, עסקת באדריכלות ואף הרצת באוניברסיטה. נישאת לאלונה, הקמת משפחה והיית לאב לנועה, איתמר ויעלי, משקיע מטפח ומאוד אוהב. זוכרת שעבדת כל כך קשה לפרנסת המשפחה שכשהגעת לקיבוץ עם הילדים לחופשה הופתעת לראות את חברי הקיבוץ מבלים עם ילדיהם בארבע אחר הצהריים.

וכשהמחלה התפרצה, לאט לאט איבדת מיכולותיך.. לצד הנסיונות להיות שם עבורך, לתמוך וללוות, היה גם קושי רב לראות אותך במצב כה קשה, במצב בו אתה כבר לא אתה, כבר לא האח, הבן, האב, הבעל שהכרנו. בתחילה עוד האמנו שתתגבר. הקיבוץ עזר המון, והעמיד לרשותך דירה. וגם חברים טובים בדרך: דודו שלקח אותך לעבוד איתו, סטריקו שהזמין אותך לצייר אצלו בסטודיו, ואתה ציירת כל הזמן את הבית שלך וכתבת את שמות אוהביך, אלונה והילדים. וכמובן פרנסיקו שעד הרגע האחרון טיפל בך.

הכאב הוא גדול, ולא רק על שאיבדנו אותך היום, אלא על השנים בהן אתה איבדת את כל עולמך. כעת רועי תוכל סוף סוף לנוח.

לאלונה והילדים, אנחנו אוהבים ומוקירים על האהבה, והתמיכה שסיפקתם לרועי לאורך כל הדרך. היה נראה שמהו ברועי מתעורר לחיים בכל מפגש עמכם. בטוחים שרועי חש אהוב על ידכם עד רגעיו האחרונים.

לאמא ואבא שנתתם כל מה שיכולתם, אם רועי היה יכול היה מודה לכם מכל ליבו.

תודה לחברי משאבי שדה, לכל מי שעזר ותמך לאורך כל הדרך ולכל מי שהגיע לכאן היום.

אלה

רוצי אהוב שלנו,

משפחה נהדרת, חבריט יקריט, ופרנסיסקו האחד והיחיד,

ילדותו של רועי בקיבוץ הייתה מאושרת. הוא קיבל כאן, במקום הנהדר הזה, כל מה שילד צריך, וכבר נאמר שכדי לגדל ילד צריך כפר שלם. ובכן, קיבוץ הוא המקום שבו מתקיימת אימרה זו הלכה למעשה. כאן גם הכיר את אלונה שהפכה לאשתו. תקופה מסוימת רועי שימש כדי-ג'יי במועדון שנקרא בזמנו "דיסקו" ועשה זאת בכישרון רב – חלק מהמבוגרים שבינינו עדיין יכולים להעיד על כך.

רועי שירת בחיל הים, עבר קורס חובלים והיה קצין מכונות בסטי"ל. לאחר שחרורו למד אדריכלות, כאשר במקביל גם לימד שירטוט ותלמידיו שהעריכו אותו מאד הם כנראה אדריכלים בזכות עצמם כיום.

הוא נישא לאלונה ויחדיו הביאו לעולם 3 ילדים נהדרים, רגישים וחכמים.

כאשר התקבל לעבודה במשרד אדריכלים, הוא עשה בה חייל, עד שיום אחד עבר אירוע מוחי. יעל החמודה הייתה בערך בת שנה ונועה חגגה בת מצווה. כלומר לפני כ- 8 שנים.

לאחר תקופה לא קלה של בירורים ואשפוז ממושך התברר כי מחלתו פוגעת במוחו והיא חשוכת מרפא. האפשרות שניתנה לרועי להיות כאן במשאבי שדה בחדר עם מטפל, אינה מובנת מאליה והיא שאפשרה נורמליזציה מסויימת בחייהם של ילדיו ואשתו. אנו מעריכים זאת מאד מאד, ויתר-על-כן, אנו בטוחים שבהירה הייתה אומרת דברים חמים מאד במעמד זה, אילו הייתה יכולה.

אלונה, נועה, איתמר ויעל,

אין מילים בלקסיקון שתוכלנה לתאר את עוצמתכם, עוז רוחכם ואצילות הנפש שלכם. לא עזבתם את רועי אפילו לדקה – ביקורים, טלפונים, הזמנת רופאים, קשר עם המטפל והמשפחה, מוסיקה טובה, הקראת סיפורים. מעבר לכל דמיון.

אתם מיוחדים ללא ספק!

אנו בטוחים שתזכו עוד לשמוח, לחוות אושר וליהנות.

Francisko, for you we have special and warm thanks. You did the best

רועי, נוח על משכבך בשלום, בין הרגבים הכי מוכרים.

יוחאי

ליכרון ילדות

אני יושבת עם אמא מחפשת תמונה שלך ושלי (את האמת שלא קשה למצוא) אבל אני מחפשת תמונה ספציפית שלנו, תמונה שהייתי בערך בת שנה, בתמונה אתה מחזיק לי את שתי הידיים ואני עומדת בשמלה וורודה ומחייכת.

עדיין לא מצאתי את התמונה שלנו רועי, אבל בטוח עוד אמצא.

הזיכרונות והחוויות מהילדות שלי מלווים בהרבה רגעים שבהם היית דוד למופת.

את רוב החוויות אתך אני זוכרת מהגובה, הישיבה על הכתפיים שלך הייתה בשבילנו הבני-דודים אתגר מי יזכה קודם.

בשבתות, כשהייתם באים לבקר את סבא וסבתא תמיד היית בשבילנו "אטרקציה", היית מעלה אותנו (שוב עם הכתפיים הגבוהות שלך) לבויידם של סבא וסבתא שם היינו משחקים ומשתוללים עד שהיינו מתעייפים ומבקשים ממך להוריד אותנו.

עם כל הגובה שלך תמיד ידעת להסתכל לנו בגובה העיניים, לתת עצה לכל אחיין ואחיינית שלך. הרבה שיחות על הצבא היו לי אתך, בזכותך ניגשתי למיונים לתפקיד "מפעילת האמר". איך אמרת לי.. "תפור עלייך התפקיד הזה" ובאמת זה מה שקרה.

בשנים האחרונות של המחלה תמיד אמרתי לאבא שאני מעדיפה כמה שפחות לראות אותך, לזכור אותך כמו שאני רוצה לזכור. זה היה קשה עבורי לראות איך אתה הולך ונעלם..

רועי, אני מקווה שלפחות עכשיו את נח על משכבך בשלום, שומר על אלונה הילדים וכל משפחתנו מלמעלה, לפחות עכשיו אני יודעת שאתה פחות סובל.

אני מחזקת את אלונה והילדים, נועה איתמר ויעל שלא תדעו עוד צער- אני מבקשת ממכם שתשמרו אחד על השנייה, אנחנו תמיד נהיה עבורכם משפחה אחת גדולה.

אוהבת אותך דוד יקר שלי,

נטע

משפחה יקרה, חברים, בני כיתה

קשה ביותר לכתוב על אדם שנפטר כאשר הזיכרונות מציפים אותך, הכאב והיגון ממלאים אותך, כאשר המשפחה טרם מעכלת את המוות של איש צעיר שנפטר בדמי ימיו. את רועי הכרתי כמעט מיום היוולדו, מאז שבא מבית החולים לבית הילדים. אז בלינה המשותפת הביאה בהירה את התינוק הקטן לבית הילדים בהיותו בן 3 ימים. הייתי אז מטפלת תינוקות וליוויתי את רועי, בהירה והמשפחה גם בטקס הברית שלו שנערך בבית הילדים. זכור לי תינוק בהיר שיער ששוכב בשקט במיטה הגדולה הלבנה, בוכה כשהוא רעב ובהירה באה להניק אותו. הייתי אתו עד גיל חצי שנה ויצאתי ללימודים.

כשהיה רועי בן שלוש עבר לגן הדס. נפגשתי אתו בשנית. הפעם לתקופה ארוכה יותר. הייתה זו מלחמת יום הכיפורים, קשה היה בארץ. בקיבוץ השתדלנו הצוות ואני להעניק לילדים הרגשה טובה ונטולת פחד. הילדים בגן הדס שיחקו כדרך הילדים, רועי אהב לצייר, ליצור בחימר ולשחק. היה פעלתן ותמיד בתנועה, שובב לא קטן. רועי אהב לטפס על עצים גבוהים. יום אחד טיפס רועי על עץ גבוה, נפל ושבר את ידו. הוא נזקק לניתוח ואושפז בסורוקה במחלקה האורתופדית בחדר עם כל החיילים הפצועים. כשבאתי לבקר את רועי במיטה וסביבו החיילים הפצועים משעשעים אותו.

זיכרון נוסף מרועי הוא מהגן. בפורים כל ילדי הגן היו מתחפשים יחד עם הוריהם. רועי עליקמא הקטן ובהירה אמאס מבינה ושניהם מציגים את ספר הילדים הנחמד. לימים הוחלט בקיבוץ שכיתה א' תהיה בגן והילדים ילמדו קרוא וכתוב וחשבון בגן. רועי למד מהר לקרוא וכאשר קרא היטב היה מרכז סביבו את ילדי הגן הקטנים ומלמד אותם קריאה וכתובה. כאשר עלה לכיתה ב' בבית משאבים נפרדו דרכינו. היינו נפגשים בבית הספר בכיתה אלון ובזוגון עירית-אלון. בסיום לימודיו בבית"ס עבר לאשל הנשיא.

יהי זכרו ברוך רבקה קדם

בית משאבים שדה

אבל ומתת' בצורה

למשפחה זכאי

צמות הבן, האח, והאב

רוצי זכאי ז"ל

ת'נוק קטן אונח פלראצות"

..שעת אחר הצהריים ביחדר'
 וחגי שולף מצלמה..
 -אלה לא נמצאת- אולי יצאה לשחק עם חברה-
 ואנו מוצבים בסדר לפני העדשה :
 יוחאי משמאלי, רני הקטן, המתולתל- לימיני-
 ואתה הקטן, מונח בזרועותיי..
 הייתי כבת 16 וחצי, לקראת סיום התיכון,
 שנה אחר כך יצאתי לתנועה והכרתי את אבי שעתיד היה להיות בעלי-
 אבי עדיין זוכר שכשהגענו להורי המאמצים לבשר על נישואינו, אף באנו לבקרך בגן הילדים-
 ילד קטן, ראשו עטור בשיער צהוב-אפרוחי ועיניו תכלת..
 .. נישאתי כבת 19 ועברתי להתגורר בקיבוץ אחר-
 דרכינו לאורך השנים נפרדו, והרי בקושי הספקנו להכיר..
 עד שהחלטת ליצור קולאז'- אוסף תמונות המשפחה-
 אולי על סף שנתך ה-40, הפכת מעט נוסטלגי..
 במקביל, התפנית מעבודתך,
 המחלה האיומה, עוד טרם הרימה את ראשה המכוער,
 אך כבר החלה אט אט החלה לכרסם בך..
 הספקת ליצור אוסף צילומים נהדר, שהקיף את המשפחה לדורותיה, גרמת אושר לסובביך
 עוררת נוסטלגיה, בעיקר בקרב אמך שחזרה באוזניי שוב ושוב, בכל פעם שהתקשרתי אליה-
 שהנה, תוך כדי שיחה, היא מביטה בדמותי בתמונה שהוצבה בחדר השינה שלה-
 כל כך הייתה גאה בבת-טיפוחיה..
 חידשת קשרי טלפון עם אנשים מעברך ואני ביניהם,
 ומאז הקשר לא נותק..
 הייתי שותפה למראה התקדמות המחלה האיומה -מרימה ראשה עד תום,
 מכרסמת בגופך ובנפשך ללא רחם,
 בעוד רופאך ומשפחתך תוהים על טיבה, ומנסים להושיע בכל דרך.
 שש שנות סבל עברו עליך, על אלונה המסורה, ילדיך הגדלים ללא אב, ומשפחתך..
 הוריד עשו כל שביכולתם לסייע, והעבירו אותך להיות בקרבתם בקיבוץ
 מטופל על ידם במסירות אין-קץ, כשהאחים תומכים בכל אשר לאל ידם..
 משהורע מצבך, נעזרה המשפחה בטיפולו המסור של מטפל סיעודי
 ולמרות ההפרטה והיותך מחוץ לקיבוץ מזה שנים רבות, התגייס אף הקיבוץ לעזרה,
 זוכר חסד-נעורים ומעשיי ראשוניים להוריד בהירה וחגי, ומשיב להם כגמולם..

המשך....

..עד הסוף המר לאחר היום האחרון לחגי תשרי

איזו התחשבות, ילד..



נוחה אחי, רועי, על משכבך בשלום,

נדמה אך כאילו אתמול

תינוק קטן הושם בזרועותיי..

אחותך-המאומצת חנה (גבע) מועלם

קריית-ראשון, ראשל"צ

תמונה מאותה סדרה עם רני ורועי

רואי היקר

ישבתי לכתוב כמה מילים לזכרך ולא ידעתי כמה קשה יהיה להספיד אותך, בן כיתה, כמה צעירים אנחנו עדין בשביל הספדים.



רועי היית תמיד ראשון

ראשון ללמוד לקרוא ולכתוב, ראשון בלימודים

ראשון בטיפול בסוסים, ראשון שהייתה לו חברה

ראשון כקצין ועוד כחובל, ראשון שמתחתן וראשון עם ילדים

ראשון שלומד ועוד אדריכלות

היית לנו החלוץ בכל שלב שעליו הגענו בחיים, היה לנו תמיד לאן לשאוף.

אתה ואני עבדנו תקופה ארוכה במשרדי אדריכלות שונים, השיחות אתך כשנפגשנו, תמיד היו

עבורי בעלי משמעות והייתי בולע כל פיסת מידע בשקיקה.

רועי כשהייתי עובר בנתיבי איילון ורואה את המבנים היפים שתכננת, ידעתי שגדל כאן בקיבוץ

יהלום.

תדע, אנחנו בני גילך, נזכור אותך תמיד עם הפנים הקורנות מילדותך, עם חדות היצירה ורוח

הנעורים. נזכור את מעשי הקונדס, את הטיולים המשותפים, הלינה המשותפת, את הצחוקים

והכיף שעברנו בילדותנו.

נדחיק את שנותיך האחרונות בהם כה סבלת.

נזקק עבורנו ועבורך תמיסת זיכרונות נהדרים שילוו אותנו תמיד.

יהלומים כמוך רועי כנראה, תמיד ימשיכו לנצנץ אי שם בשמים.

יהי זכרך ברוך,

להתראות בני כיתת אלון

נכתב על ידי יואב אבריאל